

10. Razgovor o podrobnem učnem načrtu za posamezne učne predmete v vseh razredih.
11. Razgovor o metodičnih pravilih za pouk v posameznih učnih predmetih.
12. Določitev splošnega postopanja gledé pravov in pridnosti.
13. Razdelitev otrok v posamezne razrede in oddelke (§. 46. šolskega in učnega reda).
14. Poročanja šolskim oblastvom, katera se zahtevajo od učiteljstva.
15. Nasvétí o vpeljavi kmetijskih ali obrtnijskih nadaljevalnih tečajev in določitev učnega načrta za taiste.
16. Razgovor o učilnih pripomočkih, o šolski opravi in o učilih, kar se ima omisliti.
17. Posvetovanje in sklepanje o knjigah in spisih za šolsko in učiteljsko knjižnico.
18. Priobčevanja o vsebini prebranih spisov za mladino, o njih vrednosti in obra-
zujoči svrhi, tako tudi o njih sposobnosti za šolarsko knjižnico. (Ukaz ministra z dne
12. julija 1875. l.)
19. Perijodno razgovarjanje o šolskih zakonih in o ukazih izdanih na šolskem polji.
Predmeti, katere je želeti in priporočati lokalni konferenciji, so:
20. Obravnavanje didaktičnih in pedagogičnih nalog.
21. Razgovor o slovstvenih pojavih, sosebno na šolskem polji.
22. Čitanje sestavkov, objavljenih v strokovnih listih, čisto znanstvene ali didaktično-
pedagogične vsebine.
23. Čitanje životopisov slavnih šolnikov.

Potovanje učiteljevo.

Kot sredstvo v nadaljnje izobraževanje učiteljevo more se smatrati tudi potovanje. To ima tem večjo obrazovalno moč, čim bolj se učitelj potruzi, razne vtise v svoj duševni prid obračati. Na drugi strani pa mu bode ono tudi tem večjo korist donášalo, čim iz-
obraženejši bode on sam, čim bolj bode v stanu, prirodo in nje darove z nekaljenimi
očmi opazovati. Največ koristilo pa mu bode potovanje tedaj, če bode tudi o njem imel
poseben zapisek, kamer bode zabelježeval vse vtise, kateri bodo vplivali na njegovo dušo.
Pred vsem mu treba sestaviti načrt, po katerem se mu bode ravnati. Da ne bode slepo
taval okrog, sestavi si bode pouka željen učitelj tudi nekak zaznamek opazovanja vred-
nih predmetov. Posebne važnosti je za učitelja, da se natanko seznaní s svojim okrožjem,
v katerem mu je delovati. Tù ne bi mu smel neznan ostati noben važen predmet, kajti
kakó hoče otroke učiti v domačiji, ako je sam ne pozná. Mnogo koristnega se dá res
iz knjig posneti, a natančnosti se za ožji krog domovine v nobeni knjigi ne nahajajo,
ne gledé na to, da tacih domovinoslovskih knjig še zeló pogrešamo. Pa tiskana beseda
je le mrtva, lastno opazovanje jo še le oživi in stori, da more učitelj v šoli domovino
živobojno in po prirodi opisovati. Tudi domačo deželo in njej sosedne kronovine treba
prehoditi, če ravno je ta krog že obširnejši, in se vse potančnosti ne dadó tako temeljito
proučiti in za pouk porabiti. A učitelju treba več znati, nego to, kar ravno v šoli po-
trebuje, kajti le tako mogel se bode potem prosteje gibati in ne bode prišel po otroških
vprašanjih v zadrego. Potovanje more biti torej krajše ali daljše, vselej pa mora imeti
določen namen. Potovanje le v zabavo ne pristuje učitelju, a tudi potovanje v pouk
ima mnogo zabavnega v sebi. Že pogled lepe krajine, mogočnega gorovja, idilskega
kmetskega življenja, krasote mestne i. t. d. obseza mnogo mičnega, kar nas navdaja z

nekim zadovoljnim čutom. V prosti prirodi prenovi se telo in oživi se duh za novo težavno delo. Tak učitelj prestopi z učvrstjenimi duševnimi in telesnimi silami prag šolske sobe, in pouk oživlja izkušena učiteljeva beseda. Zato ne zamudi nikdo, komur čas in denar dopušča, podati se na potovanje, bodi si dolgo ali kratko; a vselej z določenim namenom in s svinčnikom v roki.

Pri premišljevanji o nadaljnem izobraževanju učiteljevem je razvidno, da si te omike ne moremo prisvojiti na jedenkrat, temveč le polagoma, ne v veliki meri, marveč le po malem. Vsled tega ne sme učitelj nikdar nehati samega sebe izobraževati, kajti le dotlej bode sposoben druge izobraževati, dokler bode deloval na lastni izobražbi, dokler bode smatral šolo samo, občevanje z otroci in tovariši, pouk in znanje s samim seboj kot glavno sredstvo omike. Tudi mu je po tej omiki hrepeneti le zbog omike same brez obzira na smoter, ne gledé na materijalen dobiček.

Z vsakim dnevom postajati mu je dovršenejšim; noben dan naj mu ne mine, da bi se ne naučil kaj novega, da bi ne prišel k izpoznanju kake nove resnice. Kakor naj nese otrok od vsake poučne ure nekaj koristnega domov, tako naj sklene vsak učitelj vsak dan svoj račun z opombo, da je za jeden korak bližje dovršenosti. „*Nulla dies sine linea*“.

In če se bodo učitelji prizadevali, svojo izobražbo nadaljevati, tedaj tudi plodovi tega truda ne bodo izostali. Narod jih bode čislal, oblastva jim bodo stanje olajševala; njih šola bode torišče otroške živahnosti in otroškega veselostja; vzgoja nedolžne mladine bode lepše zorela; oplemenitovanje in obrazovanje národa bode napredovalo, njegova blagospesnost se bode povzdignila, in moglo se bode reči s pesnikom:

„Dolžan ni samó, kar veléva mu stán,
Kar móre, to móž je storiti dolžán!“

Fr. G.

Prvo berilo in slovnica za slovenske ljudske šole.

Sestavila A. Razinger in A. Žumer, ljudska učitelja. — Natisnila in založila „Ig. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg“. — V Ljubljani 1885, v 8ki, 96 strani. — Cena vezani knjigi 24 kr.

(Dalje.)

Zahteve, koje stavi napredujóce šolstvo nam učiteljem, množé se od dne do dne, a ž njimi rasejo v istej meri terjatve šolskim knjigam, oziroma njihovim pisateljem. Učitelj brez dobrih šolskih knjig je malin brez vode. Od učitelja se ostro zahteva dan danes, da se pri pouku strogo ravna po predpisanih učnih načrtih, in da kolikor mogoče natančno doseže naznačeno učno svrhu. Učitelj naj učne načrte pozná, pozná naj je tudi pisatelj učne knjige! In v tem obziru naletim v Razinger-Žumer-jevem „Berilu“ na prvo pomanjkljivost.

Gospoda sestavitelja sta namenila knjigo za cel jezikov obseg, za vse slovenske ljudske šole, ne samo za kranjske. Morala bi bila tedaj, ko sta določevala svoji knjigi berilno snov (snov nazornega nauka), ozirati se na učne načrte vseh slovenskih pokrajin. Učni načrti štajerski in koroški mi niso slučajno pri rokah, a če primerjamo užé naše primorske s kranjskimi, najdemo, da je v naših snov nazornega nauka določena, dočim kranjski o tem molčé. In ako dalje primerjamo snov nazornega nauka predpisano v naših učnih načrtih za II. oziroma III. šolsko leto z óno, koje obdelujeta gospoda sestavitelja v svojem „Berilu“, vidimo, da v „Berilu“ marsikaj primanjkuje. Knjiga ugaja po tem takem kranjskim, né pa v istej meri primorskim ljudskim šolam.